

Крумъ зель да иска миръ, види са за да спечели време ; когато Никифоръ прѣкжснхль прѣгово-рытъ, намѣрилъ са затворенъ. Крумъ патрупалъ дървета и заградилъ, като съ стѣна, устьето и отпрѣдъ и отзадъ. Никифора като-че го поразилъ грѣмъ (сичко туй зето отъ Теофана), като обикалѣлъ мѣстността и търселъ мѣсто за да излѣзе, той хортувалъ : « мигаръ ако са прѣвърнемъ на птицы, ный ще излѣземъ оттука. » Два дни минжли спокойно ; една сѣббота прѣзъ нощта чули шумъ, отъ оржжія и движенье на войска ; сичкитѣ чакали съ треперанье ; на разжмнувиѣ Българитѣ ударили на Римскыя станъ, избии сичкытъ, императора Никифора, сановницытъ му, патриціитѣ, военачелницытъ, областнытъ начелници и безчетъ множество войны : « погинѣ въ този день цвѣтътъ на Христіянытъ, пропаднахъ императорскытъ украшения и сичкото оржжѣ. Не дай Боже Христіянытъ да видѣтъ нѣкога подобенъ день ! — Отсѣчената глава Никифорова, натѣкната на пжртъ, Крумъ нѣколко време показвалъ на посѣтителитѣ, които дохождали отъ разны страны при него ; подиръ туй оковалъ черепа съ сребро и направилъ чеша, съ която Славенскытъ вожди пѣбли на тържественнытъ пирове (зіяфети). »

§. 15. Продълженіе.

Крумъ отишелъ кждѣ Черноото море, завладѣлъ крѣпостъта Дебелтъ (близо до сегашныя Бургасъ) и жителитѣ съ Епископа имъ прѣселилъ задъ Дунава. Новытъ императоръ Михаилъ събралъ войска колто можълъ, даже повикълъ стражаритѣ отъ Сирія. Крумъ сѣ вярвлъ напрѣдъ. Съ помощъта на единъ Арабъ, който научилъ българитѣ да правѣтъ обсадны машины, той зель Месемврія. Самытъ лѣтописцы хортуватъ, че за мѣстнытъ жители сбраната войска Византійска была по-лошава и отъ « варварытъ, »